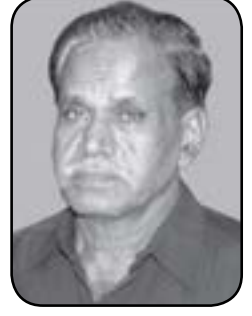


திருவள்ளுவரைப் பற்றிய புனைகதைகள்



பேராசிரியர் ப.காளிமுத்து எம்.ஏ., பிஎச்.டி.,

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழ்ச் சான்றோர்களை இழிவுபடுத்தும் வேலையில் தமிழ் இனத்திரிகள் ஈடுபட்டுவந்துள்ளனர். அவர்கள் பார்ப்பனர்க்குப் பிறந்தவர்கள் அல்லது அவர்கள் வட ஆரியப் பார்ப்பனர்கள் என்னும் புனைக் கதைகளைக் கட்டமைத்து, திட்டமிட்டுப் பரப்பியுள்ளனர். திருவள்ளுவரையும் அவ்வையாரையும் புலைப் பெண்ணுக்கும் பார்ப்பனர்க்கும் பிறந்தவர்கள் என்று புனையப்பட்ட கதைகளை அறிவுலகம் ஏற்கவில்லை.

திராவிடப் பெரியார்களை இவ்வாறு இழிவுபடுத்துவதை, தந்தை பெரியார் வன்மையாகக் கடிந்துரைத்ததோடு, பார்ப்பனர் ஒழுக்கம் எப்படிப்பட்டது என்பதை இக்கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது என்று மக்கள் மன்றத்தில் தெளிவுபடுத்தினார். தமிழர்களின் அறநூலான திருக்குறளை வடமொழியிலிருந்து மொழிப் பெயர்க்கப்பட்டது என்றும், 'மனு'வின் கருத்துகளையே வள்ளுவர் வழிமொழிந்து உள்ளார் என்றும், பரிமேலழகரைப் போன்ற உரையாசிரியர்கள் உரை வரைந்துள்ளமையை மறுத்து, திருக்குறள் தனித்தமிழ் நூல் என்றும், அது மனுதரும மறுப்பு நூல் என்றும், திராவிட மக்களின் வாழ்வியல் அற நூல் என்றும் ஊர்தோறும் முழங்கிய பெரியார், குறள் மாநாடு

நடத்தியும் திருக்குறளை அச்சுப்போட்டுக் குறைந்த விலையில் பொதுமக்களுக்கு வழங்கியும் திருக்குறளுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தார். ஈராயிரம் ஆண்டுகளாக மறைக்கப் பட்டுக் கிடந்த திருக்குறளுக்கு மணிமகுடம் சூட்டினார் பெரியார் என்பதை இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது.

முன்னுரை:

தமிழ் மக்களின் அறிவுத்தளத்தில் மிகச்சிறந்த ஆளுமையாக விளங்கியவர் திருவள்ளுவர். நெடும்பாடல்களாக விளங்கிய சங்க இலக்கியப் 'பா' வடிவங்களைக் கைவிட்டுவிட்டு சின்னஞ்சிறு அடிகளில் தமிழ் மக்களுக்கு வாழ்வியல், அறம், பொருள் இன்பத்தை உணர்த்தியவர் வள்ளுவர். அத்துடன் கருத்தியல் அடிப்படையிலும் வள்ளுவர் உயர்ந்து நிற்பதை நாம் அறிய முடிகிறது.

புலாலும் கள்ளும் புரோகிதமும் (வருணக் கொள்கை) மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சங்க காலத்தில் இவற்றிற்கெதிரான கருத்துப் புரட்சியை உருவாக்கியவர் திருவள்ளுவர். திருவள்ளுவரின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கான உறுதியான சான்றுகள் எவையும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. குறள் கூறும் கருத்துகளின் அடிப்படையில் வள்ளுவர்

வாழ்ந்த காலத்தை ஒருவாறு அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஆதியும் பகவனும்:

பழந்தமிழர்கள், வரலாற்றை முறையாக எழுதி வைக்காமல் போனமையால், தமிழ் மக்களின் மிகச்சிறந்த ஆளுமைகளாக விளங்கிய அறிஞர்களையெல்லாம் 'ஆரியர்' என்றும், 'பார்ப்பனர்க்குப் பிறந்தவர்' என்றும் (தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர், அவ்வையார்) கூச்சப்படாமல் எழுதி, வரலாற்றை மாசுபடுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள்.

திருவள்ளுவரைப் பற்றிப் புனைகதைகள் பலவற்றைக்கட்டிவிட்டுள்ளனர். அவையாவும் அவருக்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாக இல்லை. அவரை இழிவுபடுத்தும் நோக்கத்திலேயே அக்கதைகள் அமைக்கப் பட்டுள்ளன என்பதை ஆய்வுகள் புலப்படுத்துகின்றன.

திருவள்ளுவரும் அவ்வையாரும் 'ஆதி' என்ற புலைப் பெண்ணுக்கும் 'பகவன்' என்ற பார்ப்பனருக்கும் பிறந்தவர்கள் என்றும், வள்ளுவர் தம்பெற்றோரை மறக்காமல் முதல் குறட்பாலிலேயே 'ஆதிபகவன்முதற்றேஉலகு' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்றும் கதை எழுதிவைத்துள்ளனர். தமிழ்ச் சான்றோர்களை இழிவுபடுத்தும் இத்தகைய கதைகளைத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களில் ஒருவரான நச்சினார்க்கினியரின் காலத்திற்குமுன்பே பார்ப்பனர்கள் பரப்பியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், நச்சினார்க்கினியரே (இவரும் பார்ப்பனர்தான்) தமிழின் முதலாசிரியராகிய தொல்காப்பியரை "திரணதுமாக்கினி"¹ என்னும் வடவாரியப் பார்ப்பனர் என்று உரை வரைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கபிலரகவல் கூறும் கதை:

கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டினதாகக் கருதப்படும் 'கபிலரகவல்' என்னும் நூல் 'கபிலதேவர்' என்பவரால் எழுதப்பட்டது என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'இஃது திருமயிலை வி.சுந்தரமுதலியாரால் பரிசோதிக்கப்பட்டு, சென்னை யாஜ்பிலி அச்சுக்கூடத்தில் 18.09.2017 அன்று புதுப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது.'² 138 அடிகளைக்

கொண்ட இந்நூல் கபிலரே கூறுவது போல் அமைந்துள்ளது. ஜாதி அமைப்புக்கு எதிரான பல கருத்துகளை இந்நூலில் காணமுடிகிறது.

“பார்ப்பன மாந்தர்கள் பகர்வது
கேண்மின்
நால்வகைச் சாதியிந் நாட்டினில்
நாட்டினீர்

.....
குலமும் ஒன்றே குடியும் ஒன்றே
கிறப்பும் ஒன்றே பிறப்பும் ஒன்றே”

என்று நால்வருணத்தைப் பார்ப்பனர் இந்நாட்டில் நிலைநிறுத்தியதைக் கூறும் கபிலரகவல் ஆதி-பகவன் கதையை விரிவாகக் கூறுகிறது. 'சோழநாட்டைச் சேர்ந்த 'பகவன்' என்ற பார்ப்பனர்க்கும் கருவூரைச் சேர்ந்த 'ஆதி' என்ற புலைச்சிக்கும் பிறந்தவர் ஏழுபேர்.

“கருவூர்ப் பெரும்பதிக் கண்பெரும் புலச்சி
ஆதி வயிற்றினில் அன்றவதரிந்த
கான் முளையாகிய கபிலனும் யானே
என்னுடன் பிறந்தவர் எத்தனைப்
பெரெனில்
ஆண்பால் மூவர் பெண்பால் நால்வர்”

என்கிறார்கபிலதேவர். எழுவரில் உப்பை, உறுவை, அவ்வை, வள்ளி ஆகிய நால்வரும் பெண்மக்கள். வள்ளுவர், அதியமான், கபிலர் ஆகிய மூவரும் ஆண்மக்கள்.

மேலும் அப்பகவன், தனக்குப் புலைப் பெண் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தைகளைப் பிறந்த இடத்திலேயே பிறந்த அன்றேவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். மகவு ஈன்ற தாயான ஆதியை ஈன்ற அப்பொழுதே அவ்விடத்தினின்றும் அப்புறப்படுத்தினான். பெண்மக்களில் 'உப்பை' என்பவள் ஊத்துக் காட்டில் வண்ணார் வீட்டிலும், 'உறுவை' காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கள் விலைஞர்சேரியில் 'சான்றார்' வீட்டிலும், 'நரம்புக் கருவியோர் நண்ணிடுஞ்சேரியில் 'பாணர்' அகத்தில் அவ்வையும், மலைக்குறவர் வீட்டில் வள்ளியும் வளர்ந்தனர்.

ஆண்மக்களில் 'வண்டமிழ் மயிலைப் பறையர் வீட்டில் வள்ளுவரும், ஆரூரில் பார்ப்பனர் வீட்டில் கபிலரும், வஞ்சியில் அதியமானும் வளர்ந்தனர் என்று கபிலரகவல்

கதை சொல்கிறது. இக்கதைக்கு வேறு சான்று எதுவும் இல்லை. ஆதலால் இதனை ஒரு கற்பனைக் கதை என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும். என்றாலும் திருவள்ளுவரையும் அவ்வையாரையும் புலைச்சி வயிற்றில் பார்ப்பனர்க்குப் பிறந்தவர்கள் என்ற கருத்தியலைக் கட்டமைப்பதற்குப் பார்ப்பனர்க்கு இக்கதை பயன்பட்டிருக்கிறது என்பது தெளிவு. திருக்குறள் - பரிமேலழகர் உரையைப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட திருத்தணி சரவணப்பெருமாள் அய்யர் பதிப்புரையிலும் இக்கதை இடம் பெற்றிருக்கிறது.

விநோதரசமஞ்சரி:

1952இல் வீராசாமி செட்டியார் எழுதிய 'விநோதரசமஞ்சரி'யிலும் ஆதி - பகவன் கதை இடம்பெற்றுள்ளது.

“தென்னாட்டிலே பாண்டியர்கள் செங்கோல் நடத்திய மதுரை மாநகரிலே கடைச்சங்கமிருந்த அவ்வையார் என்னும் மாது சிரோமணி சோழதேசத்திலே உறையூர் என்னும் பட்டணத்தின் ஒரு சாவடியிலே 'ஆதி' என்பவளுக்கும் 'பகவன்' என்னும் ஓர் அந்தணனுக்கும் சிரேஷ்டபுத்திரியாகப் பிறந்தனர்.... குழந்தையை (அங்கேயே போட்டு) விட்டு ஏகினர்.....”

“அவ்வையார் தம் சகோதரரான திருவள்ளுவ நாயனாரினும் புத்திநுட்பம் உள்ளவர்.....”

“அவ்வையார் ஜீவந்தராயிருந்த காலத்தில் கம்பர், ஓட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப்புலவர் ஆகிய வித்வ சிரோமணிகள் இருந்தனர்.”³

இவ்வாறு வீராசாமி செட்டியார் திருவள்ளுவரும் அவ்வையாரும் கடைச் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிட்டுவிட்டு, ஓட்டக் கூத்தரும் புகழேந்திப் புலவரும் அவர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் என்று கூறுவது வரலாற்றுப்

பிழை. மேலும்,

“..... சென்னைத் துரைத்தன வித்தியாசாலையில் திராவிடாந்திர பாஷா போதகராயிருந்த பெர்சிவல் துரையவர்களின் அனுமதி கொண்டு, அவ்வித்தியாசாலையில் பிரதம தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்த அஷ்டாவதானம் வீராசாமி செட்டியாரவர்கள்.....”⁴

என்று 'விநோதரச மஞ்சரி'யின் முகவுரையில் பதிப்பாளர்கள் குறிப்பிடுவதால் வீராசாமி செட்டியார் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றியவர் என்று தெரிகின்றது. திருவள்ளுவரும் அவ்வையாரும் ஓட்டக் கூத்தரும் புகழேந்திப் புலவரும் சமகாலத்தவர்கள் என்று 'பிரதம தமிழ்ப் பண்டிதராக' இருந்த ஒருவர்குறிப்பிட்டிருப்பது வியப்புக்குரியதாயிருக்கின்றது!

தமிழ் மக்களில் அறிவாளிகளாக விளங்கிய திருவள்ளுவரையும் அவ்வையாரையும் இழிவுபடுத்துவதற்காகவே ஆதி - பகவன் கதையைப் பார்ப்பனர்கள் பரப்பி வந்துள்ளனர் என்றும், திருக்குறள் தமிழர்களின் அறநூல் என்றும், மனுதரும மறுப்பு நூல் என்றும், ஆரியப் பண்பாட்டுப் படையெடுப்புக்கு எதிராகத் திராவிடப் பெரியார் ஒருவரால் எழுதப்பட்டது என்றும் தந்தை பெரியார் ஊர்தோறும் முழங்கி, 1948இல் சென்னையில் இரண்டு நாட்கள் குறளுக்கென்று மாநாடு நடத்தி விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்திய காலத்திற்குப் பிறகு - நான்காண்டுகள் கழித்து 1952ஆம் ஆண்டு சென்னையில் வாழ்ந்த ஒரு தமிழாசிரியர் ஆதி - பகவன் கதையை உடன்பட்டு எழுதுகிறார் என்றால் தமிழ் மக்களின் அறியாமையை நினைந்து இரங்குவதைத் தவிர வேறு என் செய்வது!

வள்ளுவர் - வல்லபாச்சாரியா?

மதுரையில் மிகுந்த பொருட்செலவில் நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தை உருவாக்கியவர் பாண்டித்துரைத்தேவர். தமிழ்ச் சங்க வெளியீடாகச் 'செந்தமிழ்' எனும் ஆய்விதழ் திங்கள் இதழாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

மதுரை - தியாகராசர் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் (1965 - 1968) அக்கல்லூரி நூலகத்தில் பழைய 'செந்தமிழ்' இதழ்களின் தொகுப்பைப் படிக்க நேர்ந்தது. திருவள்ளூரைப் பற்றிய ஒரு கட்டுரையை அய்யங்கார் ஒருவர் (இராகவஅய்யங்கார் என்று நினைவு) 'செந்தமிழ்' இதழில் எழுதியிருந்தார். அதைப் படித்துவிட்டு நான் அதிர்ச்சியடைந்து போனேன். அக்கட்டுரை குறிப்பிடும் செய்தி இதுதான்.

'சமஸ்கிருதத்தில் ஸ்ரீவல்லபாச்சாரியா என்று ஓர் ஆசிரியர் இருக்கிறார். அவர் மிகச் சிறந்த அறிஞர்.' 'தர்மார்த்தகாமம்' பற்றி நிறைய எழுதியுள்ளார். அவர் பெயரில் உள்ள 'ஸ்ரீ' என்பதைத் தமிழில் 'திரு' என்றும் 'வல்லபா' என்பதை வள்ளுவர் என்றும் மாற்றித் 'திருவள்ளுவர்' என்று தமிழ்ப்படுத்திக் கொண்டார்கள். வல்லபாச்சாரியாவின் 'தர்மநூலை' அறத்துப்பால் என்றும், 'அர்த்தம்' பற்றிய கருத்துகளைப் பொருட்பால் என்றும், 'காமம்' பற்றியதைக் காமத்துப் பால் என்றும் மொழிபெயர்த்துக் கொண்டார்கள். ஆகவே திருவள்ளுவர் தமிழரல்லர். அவர் வட நாட்டின் 'ஸ்ரீவல்லபாச்சாரியா' ஆவார்.

இதற்கு அடுத்து வந்த 'செந்தமிழ்' இதழ்களில் அய்யங்காரின் கட்டுரைக்கு மறுப்பு வெளிவந்திருந்தது. அதன் பின்னர் மறுப்புக்கு மறுப்பும் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. இது ஒரு கதை!

தமிழ்நாட்டுக் குறுநில மன்னர்களின் பெரும் முயற்சியினாலும் பொருட்செலவாலும் உருவாக்கப்பட்ட மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கமும் அதன் வெளியீடாக 'செந்தமிழ்' இதழும் இப்படி மாறிப்போன நிகழ்வைக் குறித்துப் பெரியார் எழுதுகிறார்:

"மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினின்றும் மாதந்தோறும் வெளியாகும். "செந்தமிழ்" வெளியீடு, பார்ப்பன கோஷ்டியிலகப்பட்டுப் பார்ப்பன மயமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அதைத் தோற்றுவித்த ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களின் உத்தேசம் அடியோடு புறக்கணிக்கப்படுகிறது. பார்ப்பனரல்லாதார்

பொருள் ஏராளமாயிருந்தும் சேதுபதி மகாராஜா தலைவராயிருந்தும் தமிழ்ச் சங்கத்தையும் அதைச்சார்ந்த கலாசாலையையும் "செந்தமிழ்" மாத சஞ்சிகையையும் பார்ப்பனராதிக்கத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பது பரிதாபிக்கத்தக்கது. இக்குறைகளைக் கண்டே பல தமிழ்பிமானிகள் 'தென் இந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்' என்னும் பெயரால் மற்றொரு உண்மைத் தமிழ்க் கழகம் கண்டனர்.⁵

இவ்வாறு தமிழ் நூல்களைப் பார்ப்பன மயமாக்கும் முயற்சிகளையும், தமிழர்களின் கல்வி நிலையங்களையும் நிறுவனங்களையும் தமிழ் இதழ்களையும் கைப்பற்றி அவற்றைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து பார்ப்பனர் நடத்திய திருவிளையாடல்களையும் 1920களிலிருந்தே பெரியார் வன்மையாகக் கண்டித்து வந்திருக்கிறார் என்பது தெளிவாகின்றது.

இருண்ட கண்டத்தல் ஐ் ஓள்கீற்று:

'இந்தியச் சிந்தனையும் அதன் வளர்ச்சியும்' என்பது பற்றி ஆராய்ந்த டாக்டர் ஆல்பர்ட் சுவைட்சர் திருவள்ளுவரைப் பற்றியும் திருக்குறளைப் பற்றியும் ஆராய்ந்து தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் வருமாறு:

'திருவள்ளுவர் நெசவுத் தொழில் செய்து வந்தவர். திருவள்ளுவர் என்பது அவரது இயற்பெயரல்ல. தென்னிந்தியாவில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே பணியாற்றிய மதகுருமார்களின் பட்டப்பெயர் அது.'

'இந்தியாவின் தொன்முது மொழி திராவிடமொழி; திராவிட மொழியான தமிழில் எழுதப்பட்டது திருக்குறள். தமிழ் 'இந்தோஆரிய' மொழியன்று. அது திராவிட மொழியாகும்.'

'திருவள்ளுவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பற்றிய உறுதியான தரவுகள் எவையும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், அவரைப் பற்றிய புனைக் கதைகள் (கட்டுக் கதைகள்) பல வழங்கி வருகின்றன.'

'திருவள்ளுவர்திருமணமானவர். ஒருநாள் அவர் மனைவி கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்துக்

கொண்டிருந்தபோது, திருவள்ளுவர் அவரை அழைத்தார். கயிற்றை அப்படியே விட்டுவிட்டு அம்மையார் ஓடிவந்தார். கயிறும் வாளியும் கிணற்றுக்குள் விழாமல் அப்படியே தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.’

‘திருவள்ளுவர் உணவருந்த அமர்ந்தார். அது ஆறிப்போன பழையசோறு; ‘சோறு சுடுகிறது’ என்றார் வள்ளுவர். ‘பழையசோறு சுடுமா?’ என்று கேட்காமல் அம்மையார் உடனே விசிறி எடுத்து வந்து வீசிப் பழைய சோற்றின் சூட்டைத் தணித்தார்.’

‘நண்பகல் நேரத்தில் கீழே விழுந்த ஒரு பொருளை எடுப்பதற்கு ‘விளக்கை எடுத்துவா’ என்றார் வள்ளுவர் ‘பகல் நேரத்தில் விளக்கெதற்கு?’ என்று கேட்காமல் அவர் மனைவி விளக்கைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்.

இவ்வளவு செய்திகளும் இருண்ட கண்டம் என்று அழைக்கப்பட்ட ஆப்பிரிக்க கண்டத்தின் காடுகளில் தொழுநோயாளிகளுக்கு மருத்துவம் பார்த்துவிட்டு ஓய்வு நேரத்தில் பரண்மேல் அமர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்த ஆல்பர்ட் சுவைட்சருக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கின்றன. ஆனால், சுவைட்சர் இக்கதைகளைக் கட்டுக் கதைகள்’ (புனைக் கதைகள்) என்று கூறிவிட்டு மேலே செல்கிறார்.

கந்தை பெரியார் பார்வை:

திருவள்ளுவரின் பெற்றோர் ஆதி - பகவன் என்று கட்டிவிடப்பட்ட கதையைப் பற்றித் தந்தை பெரியார் கூறுவது வருமாறு:

“அந்தக் கதை அறிவுக்கும் நடப்புக்கும் பொருந்தாததான - ஆபாசமான ஒரு கதையாகும். அதாவது வள்ளுவரை மட்டப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே புகுத்தப்பட்ட ஒரு கதையாகும். வள்ளுவரைப் பறைச்சியின் வயிற்றில் பார்ப்பானுக்குப் பிறந்தார் என்று புகுத்துவதற்காகவே எழுதப்பட்டதாகும். அந்தக் கதை இயற்கைக்கு மாறுபட்டது. வள்ளுவர் உடன்பிறப்பினரின் மற்ற கதைகள் புராணங்களைப் பார்த்தால், எல்லாமே சுத்தப்புகு என்று அறிய முடியும்.

தமிழர் எதிரிகளும் அவர்களது அடிமைகளும் காட்டுமிராண்டித்தனமாகக் கற்பனை செய்துவிட்டார்கள்.”⁷

“குறள் பாடிய வள்ளுவரையும் எங்கோ ஒரு சத்திரத்தில் நள்ளிரவில் ஒரு புலைச்சிக்கும் ஒரு பார்ப்பானுக்கும் நேரிட்ட கள்ளப் புணர்ச்சியில் தோன்றிய பிள்ளையாக்கி அதன்மூலம் அவரை ஒரு சண்டாளராக்கி அவருடைய வாக்குக்கு மதிப்பில்லாமல் போகும்படி செய்து விட்டார்கள். ஆரியத்தைக் கண்டித்தார் என்பதற்காகவே அவரைச் சண்டாளராக்கி விட்டார்கள், இச்சதிகார ஆரியர்கள்.”⁸

“இவற்றுள் மற்றொரு விசேடமென்ன என்றால் மேல்கண்ட ஆதிக்கும் பகவனுக்கும் புணர்ச்சி முடிந்ததும் பிள்ளையைப் பெற்றுப் போட்டு விட்டுப் போய்விட்டதாகவும் கதை கூறப்பட்டிருக்கிறது.”⁹

‘வள்ளுவரைச் சண்டாளராக்கி விட்டார்கள் - இச்சதிகார ஆரியர்கள்’ என்னும் தொடர் பெரியாரின் கடுஞ்சினத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன? சண்டாளர் என்போர் யார்? ‘உயர்குலத்தில் (பார்ப்பனர்) பிறந்த ஒருவனுக்கும் தாழ்குலத்தில் (சூத்திரர் - புலையர்) பிறந்த ஒருத்திக்கும் அல்லது தாழ்குலத்தில் பிறந்த ஒருவனுக்கும் உயர்குலப் பெண்ணுக்கும் பிறக்கும் ஒருவர் ‘மனிதருள் தாழ்ந்த சண்டாளர்’ என்று மனுதருமம் கூறுகிறது.¹⁰ இதன்மூலம் திருவள்ளுவரை எவ்வளவு இழிவுபடுத்த முடியுமோ அவ்வளவு இழிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று பெரியார் கருதுகிறார்.

‘மூன்றாவது சங்கத்தைப் பற்றி கால்டுவெல் பாதிரியார் எழுதுகிறபோது, மூன்றாம் சங்கத்தில் வள்ளுவர் குறள் அரங்கேற்றப்பட்டதால், அவர் புலையர், கீழ்ஜாதி என்ற காரணத்திற்காக அந்தச் சங்கத்தையே பார்ப்பனர்கள் அழித்துவிட்டார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்’ என்று கால்டுவெல் கருத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார் பெரியார்.

வாசுகி அம்மையாரைத் திருவள்ளுவர் தம் மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்ளுமுன் ஆற்றுமணலைக் கொடுத்துச் சாதம் சமைக்கச் சொன்னாராம். அதாவது வாசுகி கற்புள்ளவரா அல்லவா என்று பரீட்சிக்க, அவ்வம்மையார் அந்தப்படியே மணலைச் சமைத்துக் கொடுத்துத் திருவள்ளுவருக்குக் கற்பின் திறத்தைக் காட்டினாராம்,¹² பகல் நேரத்தில் விளக்கு எதற்கு என்று கேட்டால் பதிவிரதாதன்மைக்கும் கற்புக்கும் பங்கம் வந்துவிடும் என்று உடனே விளக்கைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாராம்.

கணவன் என்ன சொல்கிறானோ அதைக் கேள்வி கேட்காமல் அப்படியே நிறைவேற்ற வேண்டும்; அவள்தான் சிறந்த கற்பரசி என்ற பெண்ணடிமைக் கோட்பாட்டின் மீது கட்டப்பட்ட கதைகள் இவை என்பதை தந்தை பெரியார் 90 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே எடுத்துரைக்கிறார் என்பதை நோக்குங்கால் ஆய்வாளர்களுக்குப் பெரிதும் வியப்பளிப்பதாக இருக்கின்றது.

திருவள்ளுவ மாலை:

திருக்குறள் என்பது திருவள்ளுவரின் சொந்தப் படைப்பல்ல, வடமொழி வேதங்களின் கருத்துகளையே திருவள்ளுவர் திருக்குறளாகச் செய்தார் என்ற கருத்தைத் திருவள்ளுவ மாலையில் உள்ள பல பாடல்கள் வலியுறுத்துகின்றன.

'நான் மறையின் மெய்ப்பொருளை
முப்பொருளா

தான் மறைந்து வள்ளுவனாய்தானுரை
(நான்முகத்தோன்)த்த நான்முறை.....'
என்றும் (4)

வள்ளுவர் வாய்மொழி — வேதப்பொருளாய்
மிக விளங்கி என்றும் (24)

'வேத விழுப்பொருளை வெண்குறளால்
வள்ளுவனார் ஓத' என்றும், (37)

'வேதப்பொருளை விரகால் விரித்துலகோர்
ஓதத் தமிழால் உரை செய்தார்' (42)

என்றும் வருகின்ற திருவள்ளுவமாலைப்

பாடல்கள் திருவள்ளுவர் வேதங்களைப் பார்த்தே திருக்குறளை இயற்றினார் என்ற கருத்தை எடுத்து மொழிகின்றன. திருவள்ளுவமாலைப் பாடல்களில் பல வள்ளுவரின் கருத்தை எதிரொலிப்பனவாக இல்லை. "பரிமேலழகரின் உரை திருக்குறளின் பெருமையை எங்ஙனம் சிறுமைப்படுத்துகிறதோ அங்ஙனமே திருவள்ளுவமாலையும் சிறுமைப்படுத்துகிறது என்னும் புலவர் குழந்தையின் கருத்து நோக்கத்தக்கதாகும்."¹³

திருக்குறள் வடமொழியிலுள்ள 'சாஸ்திரங்களின் சாரம்'¹⁴ என்று இரா. நாகசாமி என்பவர் ஆங்கிலத்தில் ஒரு புத்தகமே எழுதி அண்மையில் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் ஒரு பார்ப்பனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தொல்லியல்துறை இயக்குநராகப் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றியவர்; இவருடைய தொல்லியல் ஆய்வுகள் எப்படி இருக்கும்? அப்படித்தான் இருக்கும்!

திருக்குறள் அரங்கேற்ற நிகழ்விற்குத் தலைமை தாங்கும் தகுதியுடையவர்யா யார் என்னும் அய்யப்பாடு எழுந்தபோது வானொலி (அசரீரி) வழியாக, 'மதுரையில் உள்ள உருத்திரசன்மர் எனும் பெயருடைய ஓர் ஊமைப் பிள்ளையே தலைமை தாங்கத் தகுதியுடையவர்' என்னும் செய்திவந்தது என்னும் கருத்துடையது திருவள்ளுவர் மாலையின் முதற்பாடல்.

தமிழரின் நாகரிகச் சிறப்பைப் புலப்படுத்தும் திருக்குறளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் அரங்கேற்றத்திற்குவாய் பேசத் தெரியாத ஓர் ஊமைப் பிள்ளையா தலைமை தாங்க வேண்டும்? ஒரு நூல் அரங்கேற்றத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் தகுதியுடைய ஒரு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அறிவுகூட இல்லாதவர்களா சங்கமிருந்து தமிழாய்ந்தனர்?¹⁵ என்னும் புலவர் குழந்தையின் கேள்விபொருண்மை நிறைந்ததாகும்.

'தீக்குறளை சென்றோதோம்' என்னும் பாவைத் தொடருக்குத் 'தீயதிருக்குறளை ஓதமாட்டோம்' என்று காஞ்சி சங்கராச்சாரி

பொருள் சொன்னதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். அண்மைக்காலம் வரையில் வள்ளுவருக்குப் பூணூல் அணிவித்துப் பட்டை போட்டிருந்தார்கள். அறிஞர் அண்ணா முதல் அமைச்சரான பிறகுதான் அவருடைய நண்பரான ஓவியர் வேணுகோபால் அவர்கள் வரைந்து கொடுத்த, பூணூல் இல்லாத இப்போதுள்ள வள்ளுவர் படம் தமிழ்நாடு அரசின் படமாக ஏற்கப்பட்டு நடைமுறைக்கு வந்தது. இன்றும் வள்ளுவருக்குப் பல வண்ணங்களைப் பூசி அவரை இழிவுபடுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மக்கள் கைகளில் திருக்குறள்:

ஏறக்குறைய ஈராயிரம் ஆண்டுகளாக மக்களின் பார்வையிலிருந்து திருக்குறள் மறைக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. மண்ணுக்குள் கிடந்த மாமணியாக விளங்கிய திருக்குறளை தந்தை பெரியார் மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்கும் பணியில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டார்.

‘சித்திரபுத்திரன்’ என்னும் புனைப்பெயரில் ‘குடிஅரசு’ இதழ்களில் ‘குறளும் கற்பும்’ (08.01.1928) என்ற தலைப்பிலும் ‘வள்ளுவரும் கற்பும்’ (12.02.1928) என்ற தலைப்பிலும் பெரியார் ‘கற்பு’ என்பது பற்றியும் ‘தற்கொண்டான்’ என்பதைப் பற்றியும் ‘கணவனைத் தொழுதெழுவான், பெய்யெனப் பெய்யும் மழை’ என்பதைப் பற்றியும் வள்ளுவர் கருத்துகளோடு தமது கருத்து மாறுபட்டிருப்பதைப் பற்றி ஆராய்கின்றார். இந்த இடத்தில் நமது திருவள்ளுவரின் நிலைமை எனக்குச் சற்று மயக்கத்தைத் தருகின்றது என்று குறிப்பிடுகிறார் பெரியார். ‘நமது திருவள்ளுவர்’ என்னும் சொல்லாட்சியைப் பெரியார் கையாண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

‘ஆரியப் பண்பாடுகளுக்குத் திராவிட நாடு ஆட்பட்டிருந்த சமயத்தில் திராவிடர்களை அதனின்றி விடுவிக்க, திராவிடப் பெரியார் ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நூல்தான் திருக்குறள் ஆகும்’¹⁶ என்னும் பெரியார் திருவள்ளுவரை இழிவுபடுத்த நினைத்த பார்ப்பனரின் ஒழுக்கம் எத்தகையது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“வள்ளுவரின் தாயை ஒரு விபசாரியாகக் கற்பனை செய்துவிட்டார்கள். வள்ளுவர் பிறப்பைப் பற்றி எழுதும்போது பறைச்சிக்கும் பார்ப்பனனுக்கும் வள்ளுவர் பிறந்தார் என்று எழுதுகிறான். இதில் புத்திசாலித்தனம் என்னவென்றால், குறளைப் போன்ற நீதிநெறிகளை, மக்களின் உயர்ஒழுக்கத்திற்கு வேண்டிய பண்புகளைப் போதிக்கத்தக்க தகுதியும் அறிவும் வள்ளுவருக்கு வந்ததற்குக் காரணமே அவர் பார்ப்பனர்க்குப் பிறந்ததால்தான் ஆகும் என்ற கருத்தில் இந்தக் கதையை எழுதியிருக்கிறார்கள். இதன்படி பறைச்சியுடன் பார்ப்பான் கூடினான் என்பது பார்ப்பனர்களுக்குத் தர்மப்படி எவ்வளவு அக்காலத்தில் அறிவாளிப் பார்ப்பான் எவ்வளவு அயோக்கியத்தனமாக நடந்திருக்கிறான் என்பதைக் காட்டுகிறது. இந்தப்படியாக முதலிலெடுத்தவுடனேயே குறளையும் அதன் ஆசிரியரையும் இழிவு படுத்திவிட்டார்கள்”¹⁷

‘திருவள்ளுவரின் கொள்கைகளையும் அவருடைய பாட்டின் அருஞ்சுவையையும் அவற்றால் திராவிடர் பெற்றிருக்க வேண்டியவைகளையும் கம்பனது இராமாயணம் அடியோடு கெடுத்துவிட்டது; பார்ப்பனச் சூழ்ச்சிக்குப் பலியான கம்பனால் இந்நாட்டில் நிலவியிருந்த திராவிடக் கலாச்சாரமே பாழாக்கப்பட்டுப் போய்விட்டது’¹⁸ என்றும் பெரியார்கருதுகிறார். திருக்குறளை மறைப்பதற்குக் கம்பனும் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார் என்பது புலனாகிறது.

20.01.1928 “குடிஅரசு” இதழில் ‘வள்ளுவரைப் பற்றியும் வாசகியைப் பற்றியும் கூறப்படுகின்ற கதைகளை எடுத்துக்காட்டி, இவை பெண்ணடிமையை வலியுறுத்தும் கதைகள் என்றும், திருவள்ளுவரை இழிவுபடுத்தும் கதைகள் என்றும் பெரியார் தெளிவுபடுத்துகிறார். 1935 செப்டம்பர் திங்கள் ‘பகுத்தறிவு’ இதழில் ‘இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின்....’ என்னும் குறளை எடுத்துக்காட்டித் திருவள்ளுவர் நாஸ்திகர்’

என்கிறார். 'பிச்சையெடுத்து வாழும்படியாக மக்களைக் கடவுள் படைத்திருந்தால் கடவுள் ஒழிய வேண்டும்' என்று வள்ளுவர் சொல்கிறார். தரித்திரத்தையும் ஏழ்மையையும் பிச்சை எடுக்கும் தன்மையையும் ஒழிக்க வேண்டுமானால் கண்டிப்பாகக் கடவுள் ஒழிக்கப்பட்டாக வேண்டும் என்று சமதர்மவாதிகளும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்லுவதால் திருவள்ளுவர் நாஸ்திகராகும்போது சமதர்மவாதிகள் நாஸ்திகராவதில் எந்த உலகமும் முழுகிப் போய்விடாது', என்று வள்ளுவரைக் கடவுள் மறுப்பாளராகக் காட்டுகிறார்.

திருவள்ளுவர் யார்?

திருவள்ளுவரைப் பற்றிய ஓர் உயர்ந்த மதிப்பீட்டைத் தருகிறார் பெரியார். 'அவர் ஒரு பொய்யாமொழிப் புலவர், நம் பண்டைத் திராவிட மக்களிடையே இரண்டு பெரியார்களைக் குறிப்பிட வேண்டுமானால் ஆண்களில் திருவள்ளுவரையும் பெண்களில் அவ்வையாரையும் நாம் சிறந்த அறிவாளிகளாகக் குறிப்பிட முடியும். அவர்கள் இரண்டு பேரையுமே பார்ப்பனர் அசல் திராவிடர்கள் என்று ஒப்புக்கொள்வதில்லை. திருவள்ளுவர் நூல் ஒன்றே போதும் இந்நாட்டு மக்களுக்கெல்லாம் அறிவை உண்டாக்க'¹⁹ என்கிறார் பெரியார். மேலும் 'ஆரியரல்லாத இந்நாட்டு மக்கள் அனைவர்க்கும் சிறப்பாக இந்நாட்டுப் பழங்குடி மக்களான திராவிடர்கள் அனைவர்க்கும் வள்ளுவர் அருளிய திருக்குறள் ஒரு பெரிய செல்வமேயாகும்'²⁰ என்று குறளை மக்கட் செல்வமாக்குகிறார் பெரியார்.

'திருக்குறள் ஆரிய தர்மத்தை மனுதருமத்தை அடியோடு கண்டிப்பதற்காகவே எழுதப்பட்ட நூல்; அது மனுதரும மறுப்பு நூல்; ஆரியக் கொள்கைகளை மறுக்க அவைகளை மடியச் செய்ய அக்கொள்கைகளிலிருந்து தமிழ் மக்களை மீட்டெடுக்க எழுதப்பட்ட நூல் திருக்குறள்'²¹ என்பதைப் பெரியார் தெளிவாக எடுத்துரைத்தார். அதே நேரத்தில் தமிழ் மக்களுக்குரிய வாழ்வியல் நூலாகக் குறள் விளங்குகிறது என்பதையும் பெரியார்

எடுத்துக்காட்டினார்.

பிறப்பினால் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற வட நூலாரின் வருணக் கோட்பாடு தமிழ்நாட்டில் காலூன்றத் தொடங்கிய காலத்தில் 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்று மக்கட் சமத்துவ நிலையை வள்ளுவர் வற்புறுத்தினார். மேலும் மக்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்று ஒருவன் நினைத்தால் அதற்குக் காலமோ நேரமோ பார்ப்பது தவறு; மானம் மரியாதை இவற்றைப் பற்றிப் பார்ப்பது கூடத் தவறு; அவற்றைப் பற்றிச் சிந்தித்தால் அந்தக் காரியமே கெட்டுப் போய்விடும்.

'குடிசெய்வார்க்கு இல்லை பருவம்; மடிசெய்து மானம் கருதக் கெடும்' (குறள்-1028)

என்கிறார் வள்ளுவர். ஒரு பொதுநலத் தொண்டனுக்குச் சொந்தமானது ஒன்றுமில்லை. அவன் தன்னைத் தான் மறக்க வேண்டும். தன்னைத் தான் மறந்தவனுக்கு மானமேது? அவமானமேது?' என்கிறார் பெரியார்.²² ஆகவே தமிழர்கள் குறளைப் படிக்க வேண்டும் என்று பெரியார் வற்புறுத்துகிறார்.

குறள் சுயமரியாதை உணர்ச்சியை

உண்டாக்கும்:

உலகில் உள்ள மற்ற சமுதாய மக்களெல்லாம் சுயமரியாதை உணர்ச்சி பெற்று மானமும் அறிவும் உடைய மக்களாக முன்னேறுவதைக் கண்ட பெரியார், தன் சொந்த நாட்டு மக்களும் சுயமரியாதை உணர்ச்சிபெற வேண்டும் என்பதற்காகச் சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

"திருக்குறளை ஊன்றிப் படிப்பவர்கள் எல்லோரும் நிச்சயம் சுயமரியாதை உணர்ச்சி பெறுவார்கள். அரசியல் ஞானம், சமூகஞானம், பொருளாதார ஞானம் ஆகிய சகலமும் அதில் அடங்கியிருக்கிறது" என்பதனால் திருக்குறளைப் படிக்குமாறு பெரியார் வற்புறுத்துகிறார்.

"என்ன மதத்தினர் என்று கேட்டால் 'வள்ளுவர் மதம்' என்று சொல்லுங்கள்; உங்கள்நெறி என்னவென்றால் 'குறள்நெறி' என்று சொல்லுங்கள்; 'குறள்நெறி' என்று

சொல்வீர்களாயின் உங்கள்முன் எந்தப் பிறப்போக்குவாதியும் எப்படிப்பட்ட சூழ்ச்சிக்காரனும் உங்கள் முன்நிற்கக் கூசி ஓடிவிடுவான். குறளை எவனாலும் மறுத்துக் கூற முடியாது. அவ்வளவு இயற்கைக்கும் அறிவுக்கும் இயைந்ததாக இருக்கிறது அது. எனவே குறளைப் படியுங்கள்; அதன்வழிப்படி நடவுங்கள்; உங்களுக்கு மனத்தாய்மை ஏற்படும். முன்னேற்ற அறிவில் ஆசையும் நம்பிக்கையும் ஏற்படும்” என்றும், “ஆரியப் பித்தலாட்டத்திற்குச் சரியான மருந்து சரியான மறுப்பு திருக்குறள்தான்” என்றும்

26.12.1948 அன்று சென்னையில் நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்புப் பொதுக் கூட்டத்தில் பெரியார் முழக்கமிடுகிறார்.²⁴ அதனால் ஆரியப் பண்பாட்டுப் படை எடுப்பைத் தடுக்கும் அரணாகக்குறள் விளங்குகிறது என்பது அவர் கருத்தாகும்.

பரிமேலழகர் உரை:

பரிமேலழகர் காஞ்சிபுரத்தில் பிறந்த பார்ப்பனர். கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். பரிமேலழகர், குறளுக்கு உரை எழுதும்போது ஆரியக் கொள்கைகளைப் புகுத்தித் தமிழ் மரபைக் கெடுத்துவிட்டார். தனித் தமிழ் நூலாகிய திருக்குறளை வடமொழி நூலின் மொழி பெயர்ப்பு என்று எண்ணுமாறு செய்துவிட்டார் என்பதைத் தந்தைபெரியார் பல்வேறு இடங்களில் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார்.

“பரிமேலழகர் உரை குறளாசிரியரின் கருத்துக்கு ஒவ்வாத உரையாயிருந்தது. அவ்வுரை மனுநீதியின் மறுபதிப்பாகவே காட்சியளித்தது. ‘அறம்’ என்று வள்ளுவர் சொல்லியிருந்தால் மனு முதலிய பெரியோர்களால் தர்மசாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள 32 தர்மங்கள் என்று அதற்குப் பரிமேலழகர் உரை இருக்கும். எனவே, குறளைப் புகுத்துமுன் அந்த உரையின் செல்வாக்கையும் ஒழிக்க வேண்டியிருந்தது.”²⁵

“ஆதலால் குறளுக்குப் பரிமேலழகர் உரை தவிர்ந்து குறளுக்கு மனுதர்மத்தை, ஆரிய தர்மத்தைப் புகுத்தி உரை கூறுவதைக்

கண்டிப்பாக மிகக்கவனமாக நீக்கி வள்ளுவர் கருத்துகளுக்கு இணங்க உரைகூறும்படி செய்ய வேண்டியதுடன் திருவள்ளுவர் சரித்திரத்தை மாணவர்கள் பார்ப்பனக் கற்பனை என்று அறியும்படியும் செய்யவேண்டியது கல்வி மந்திரியார் கடமையாகும்.”²⁶

திருக்குறளின் மீதும் திருவள்ளுவர் மீது ஆரியம் பூசிய அழுக்கை அகற்றுமாறு கல்வி அமைச்சர்களுக்குப் பெரியார் வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்.

திருக்குறள் மாநாடு:

1949ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 15, 16ஆகிய நாள்களில் சென்னையில் திருக்குறள் மாநாட்டைப் பெரியார் நடத்தினார். ‘திருவள்ளுவர் மாநாடு சென்னையில் பிரபலமாய் பல அறிஞர்கள் தலைமையையும் சொற்பொழிவையும் கொண்டு 1949 ஜனவரி 15, 16 சனி, ஞாயிறுகளில் நடக்கிறது.... குறள் மாநாட்டைத் தமிழர்கள் திராவிடர் கழகத்தார் நல்வாய்ப்பாகக் கொண்டு கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்” என்று 10.01.1949ஆம் நாளிட்ட ‘விடுதலை’யில் பெரியார் வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்.

இந்த மாநாட்டின் பெயர் “வள்ளுவர் குறள் (தமிழர் நெறிவிளக்க) மாநாடு” என்பதாகும். இந்த மாநாட்டில் திரு.வி.க, பன்மொழிப் புலவர் கா.அப்பாத்துரை, தெ.பொ.மீ, நாவலர் ச. சோமசுந்தரபாரதியார், சக்கரவர்த்தி நயினார், திருக்குறள் முனுசாமி, பேரா. இலக்குவனார், புலவர்குழந்தை, எஸ். முத்தையா முதலியார், கலைவாணர் என். எஸ்.கே, அறிஞர் அண்ணா, அவ்வை டி.கே. சண்முகம் முதலான அறிஞர் பெருமக்கள் கலந்து கொண்டு உரையாற்றியிருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் தனி ஒரு நூலுக்காக மாநாடுகள் நடத்திப் பெருமைப்படுத்தப்பட்ட நூல் திருக்குறள் ஒன்றாகத்தான் இருக்க முடியும். அந்தப் பெருமைதந்தை பெரியாருக்கு உரியதாகும்.

16.01.1949அன்று இரவு அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் குழுவினரால்

‘சந்திரமோகன்’ என்னும் நாடகம் வள்ளுவர் மாநாட்டுப் பந்தலில் நடிக்கப்பெற்றது. முடிவில் நாடகத்தில் தம்முடன் சேர்ந்து நடித்த தோழர்களுக்கும் நாடகத்திற்கு வந்து பெருமைப்படுத்திய பொதுமக்களுக்கும் அண்ணா நன்றி கூறினார். இதன் பின்னர் நடிக்களைப் பாராட்டிய அவ்வை டி.கே.சண்முகம், தோழர் சம்பத் அவர்களின் நடிப்பைச் சிறப்பாகப் பாராட்டினார். மேலும்,

“அறிஞர் அண்ணாதுரை அவர்கள் பேச்சில் வல்லவர்; எழுத்தில் வல்லவர் என்று மட்டுமே இதுகாறும் அறிந்திருந்தேன். இன்று அவர்தம் நடிப்பின் மூலம் நடிப்பிலும் தனக்கு ஒப்பானவர் இத்தமிழ்நாட்டின்கண் இல்லை என்பதை நிரூபித்துவிட்டார்.” இதுவரை எந்த நாடக அரங்கிலும் இவ்வளவு திரளான மக்களைத் தாம்கண்டதில்லை என்றும் கலைஞர்களையும் பொதுமக்களையும் பாராட்டிப் பேசிவிட்டுத் தமக்கு இந்த வாய்ப்பை நல்கிய பெரியாருக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டார் டி.கே.சண்முகம்.

16.01.1949 அன்று காலை 9:30 மணிக்குத் தொடங்கிய குறள் மாநாட்டின் இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் இரவு 2:30 மணிக்கு நிறைவடைந்தன.²⁷

இதனையடுத்து 03.04.1949 அன்று விருதுநகரில் குறள் மாநாடு நடைபெற்றது. இந்த மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு தீர்மானம் ‘திருவள்ளுவர் விழாவுக்கென ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டு அரசு விடுமுறை நாளாக்கி, அந் நாளை நாடெங்கும் கொண்டாடுவதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்கிறது. ‘ஏப்ரல் 12ஆம் தேதியைக் குறள் நாள்’ எனக் கொண்டாடுங்கள்’ என்று பெரியார் அறிக்கை விடுத்தார். (‘விடுதலை’ 05.04.1949)

திருக்குறள் மக்கள் கைகளில்

மல்வுப் பதீப்பாக:

ஊரெல்லாம் குறளைப் பரப்பிவந்த பெரியார், திருக்குறள் புத்தகத்தை மிகக்குறைந்த விலைக்கு அச்சுப் போட்டுத்

தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கிவந்தார். 1953 ஜனவரியில் திருக்குறள் மலிவுப் பதிப்புக் கிடைக்கும் என்று ‘விடுதலை’யில் விளம்பரம் செய்தார். 170 பக்கமுள்ள பாக்கெட் சைஸ் திருக்குறள் புத்தகத்தை நான்கணா விலைக்கு மக்களுக்கு வழங்கினார் பெரியார். 1929 டிசம்பரில் எட்டணா விலைக்குத் திருக்குறள் அச்சிடப்பட்டு, பெரியாரால் வெளியிடப்பட்டதாகவும் ‘திராவிடன்’ இதழ் (28.12.1929) தெரிவிக்கிறது.

பெங்களூர் திருவள்ளுவர் கழக ஆண்டு விழாவில் பேசும் போது இரண்டணாவுக்குக் குறள் கிடைப்பதற்கான ஓர் ஏற்பாடு நடந்து வருவதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“குறள் மக்களிடத்தில் பரவுவதற்கான முறையில் நாம் பணிபுரிய வேண்டும். சென்னையில் ஒரு புத்தகம் 2 அணா வீதம் எல்லாக் குறள்களையும் கொண்ட புத்தகம் பத்து லட்சம் போட்டு மக்களிடத்தில் விநியோகிப்பதற்குத் தோழர் கடலூர் நாராயணசாமி அவர்கள் மூலம் ஏற்பாடு நடந்து வருகிறது. அந்தப்படி வந்தால் திருமணங்களில் தேங்காய்பழம் கொடுப்பதற்குப் பதிலாகக் குறள் புத்தகத்தைத் தட்டில் வைத்துக் கொடுத்து மக்களுக்கு அறிவைப் பரப்பலாம். வையமெல்லாம் குறள்புகழ், குறள் பண்ட ஓங்குக.²⁸

எப்படியெல்லாம் குறளைப் பரப்ப வேண்டும் என்று பெரியார் விரும்புகிறார்.

ஆசிரியர் க.வீரமணியின் அரும்பண்:

இவ்வாறு திருக்குறள் ஆரிய மயமாக்கப்பட்ட நேரத்தில், பண்டிதர்கள் பாராமுகத்தோடு பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது குறளின் மீது போர்த்தப்பட்ட ஆரியப் போர்வையை தந்தை பெரியார் அகற்றிவிட்டு, ‘அது தமிழர்களின் அறநூல்; தமிழர்க்கான வாழ்வியல் நூல்’ என்பதை எடுத்துரைத்து மக்களுக்குக் குறள்மீது ஈடுபாடு ஏற்படுமாறு செய்தார். பல்வேறு குறட்பாக்களுக்குப் பெரியார் எழுதியுள்ள விளக்கவுரை அருமைப் பாடுடையதாகும். அறிவியல் வழிப்பட்ட பெரியாரின் ஆராய்ச்சி

அணுகுமுறை ஆய்வாளர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்தருவதாகும்.

வள்ளுவரைப் பற்றியும் திருக்குறளைப் பற்றியும் பெரியார் பேசிய, எழுதிய அனைத்தையும் காலவரிசைப் படியாகத் தொகுத்து ஓர் அறிவுக்களஞ்சியமாக ஆசிரியர்கி. வீரமணி அவர்கள் 'பெரியார் களஞ்சியம் - திருக்குறள் - வள்ளுவர்' என்னும் தலைப்பில் 2015ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ளார். திருவள்ளுவரைப் பற்றியும் திருக்குறளைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள விரும்பும் அன்பர்களின் கைகளில் இருக்கவேண்டிய நூல் இது. மேலும் தமிழ் இனஉணர்வுடையோர், தம்மை வலிமைப்படுத்திக்கொள்வதற்குப் பெரியார் களஞ்சியம் பெரிதும் பயன்படும்.

நன்றிக்குரியவர்:

இந்த நேரத்தில் தமிழர்கள் நன்றியோடு, நினைத்துப் பார்க்க வேண்டிய பெருந்தகை பா.வே.மாணிக்கநாயக்கர் அவர்கள்தான். அவர்தாம் பெரியாருக்குத் திருக்குறள் மீது தீராக்காதலை உண்டாக்கிவிட்டவர்.

“எனக்குக் குறளில் ருசியை உண்டாக்கியவர் நண்பர் காலஞ்சென்ற பா.வே.மாணிக்கநாயக்கர் அவர்கள்தான். அவர் என்னிடம் நகைச்சுவையாகப் பேசுவதற்கும் கூட குறளையே கையாளுவார். பார்ப்பனர்களை - ஆரியத்தைக் கிண்டல் செய்வதற்கும் அச்சமயங்களில், நானும் குறளைச் சிறிது உணர் ஆரம்பித்தேன். அது மட்டுமல்ல; அந்த நாளிலிருந்தே, நான் மற்ற ஆரிய புராண இதிகாசங்களில் சைவ - வைணவங்களில் உள்ள குற்றங்குறைகளை எடுத்துக் கூறி வருவது போல் குறளிலும் பல குற்றங்களைக் கூறிவந்துள்ளேன். நண்பர் மாணிக்கநாயக்கர் அவர்களிடமும் அடிக்கடி குறைகூறி தர்க்கிப்பதுண்டு. காரணம், அப்போது நான் குறளுக்கு ஆரியரும் ஆரிய உணர்ச்சியுள்ள மதவாதிகளும் செய்த உரைகளை மெய்யென்று எண்ணியதேயாகும்.” ('குடிஅரசு' 07.05.1949)

“திருக்குறளின் பெருமையைச் சுமார் 45 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எனக்கு

எடுத்துக் காட்டியவர் காலஞ்சென்ற தோழர் என்ஜினியர் பா.வே.மாணிக்கநாயக்கர் ஆவார். அவரும் நானும் அடிக்கடி வேடிக்கையாகவும் விதண்டாவாதமாகவும் பேசிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். அந்தச் சமயங்களிலெல்லாம் அவர் திருக்குறள் கருத்துகளைத்தான் மேற்கோளாக எடுத்துக்கூறி என்னை மடக்குவார். அவருடைய விளக்க உரைகளால் திருக்குறளில் அடங்கியிருக்கும் பல அற்புத அதிசயக் கருத்துகளை என்னால் அன்று அறியமுடிந்தது. ('விடுதலை' 25.03.1948)

இவ்வாறு திரும்பத் திரும்பப் பெரியார் பா.வே.மாணிக்கநாயக்கரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதனால் பா.வே.மா. அவர்களின் அருமைப்பாட்டை நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. குறள் இன்று உலகம் முழுக்கப்பரவியிருக்கிறது என்றால் அதற்குப் பா.வே.மா. அவர்கள் பெரியாருக்குத் திருக்குறள் மீது உண்டாக்கிவிட்ட ருசிதான் காரணமாகும்.

சென்னை - மயிலாப்பூரில் திருவள்ளுவர் கழகச் சார்பில் சோ.லட்சுமிரதன் பாரதி தலைமையில் 14.03.1948இல் நடைபெற்ற மூன்றாவது திருக்குறள் மாநாட்டில் பெரியார் பேசியதாவது.

“ஆரிய தர்மத்தை எதிர்த்து அழித்து ஒழிப்பதற்காகத் தான் திருக்குறள் பாடப்பட்டது என்பது அதை ஆராய்ச்சி செய்வோர் எவருக்கும் விளங்காமற் போகாது. நமது தலைவரின் (லட்சுமிரதன் பாரதி) தந்தையாரான தோழர் எஸ்.சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்களைப் போன்ற பெரும் புலவர்கள் திருக்குறளை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆரியர் - தமிழர் வேறுபாடுகளை விளக்கமாக எடுத்துக் கூறுவார்களானால் பல அறிவுக்கியைந்த அற்புதங்கள் வெளிப்படும். அவரைப் போன்ற அறிஞர்கள் பேசக்கேட்டுத் தான் எனக்கும் திருக்குறளின் பெருமை தெரியவந்தது.” ('விடுதலை' 25.03.1948)

இவ்வாறு பெரியார் வேண்டுகோள் விடுத்த பின்புதான் புரட்சிக்கவிஞர், புலவர் குழந்தை, நாவலர் சோமசுந்தர

பாரதியார், பேராசிரியர் இலக்குவனார் முதலான தமிழறிஞர்கள் திருவள்ளுவரைப் பற்றியும் திருக்குறளைப் பற்றியும் ஆராயத் தொடங்கினார்கள். இதன் விளைவாகப் புதிய புதிய கருத்துரைகள் தமிழுக்குக் கிடைத்தன.

புரட்சிக் கவிஞர்:

‘வள்ளுவர் என்பவர் அமைச்சர்களுக்கு எல்லாம் அறிவுரை பகன்று அவர்களை நெறிப்படுத்தும் அரசரின் செயல் அலுவலர்’ என்கிறார் புரட்சிக்கவிஞர். (வள்ளுவர் உள்ளம்; முன்முகம்) இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வள்ளுவர் குறளுக்கு 1300 ஆண்டுகளுக்குப் பின் வந்த பரிமேலழகர் உரை எழுதினார்.

“பரிமேலழகர் உரையே வள்ளுவர் திருவள்ளத்தின் திரையே ஆனது! நிறு லேறுபாட்டை அறவே ஒதுக்கிய தமிழ்த் திருவள்ளுவர் அமிழ்தக் கொள்கையை நஞ்சென்று நாட்டினார் பரிமேலழகர்..... பரிமேலழகர் செய்த உரையில் தமிழரைக் காணாமாறில்லை; தமிழரின் எதிர்ப் புறத்துள்ள இனத்தார் மீன்மையின் செருகலைகண்டாம்.....”

என்று பரிமேலழகர் உரையைக் கவிதையில் திறனாயும் புரட்சிக்கவிஞர், வட நூல் கொண்டே வள்ளுவர் குறளை இயற்றினார் என்ற எண்ணம் ஏற்படும்படி பரிமேலழகர் உரைசெய்துள்ளார் என்று தெளிவுபடுத்துகிறார். அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக “ஒழுக்கமுடைமை குடிமை.... என்னும் குறளுக்குப் பரிமேலழகர் ‘தத்தம் வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் ஒதப்பட்ட ஒழுக்கந்தன்னை உடையராதல்’ என்று எழுதியிருப்பதை எடுத்துக்காட்டி “உரைதானா இது?”²⁹ என்று வினவுகிறார் புரட்சிக்கவிஞர். இதைப்போன்ற வேறு பல இடங்களையும் எடுத்துக்காட்டிப் பரிமேலழகரின் ஆரியச் சார்பை அம்பலப்படுத்துகிறார் புரட்சிக் கவிஞர்.

புலவர் குழந்தை:

தந்தை பெரியாரின் வேண்டுகோளுக்கு

இணங்க, புலவர் குழந்தை திருக்குறளுக்குப் புத்துரை எழுதினார். பரிமேலழகரின் ஆரியக் கருத்துகளை மறுத்து வள்ளுவரின் உள்ளத்தைப் புலவர் குழந்தை தமிழர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டினார்.

“பரிமேலழகர் ஒரு பார்ப்பனராகையால், தமிழ் நூல் உரை எழுதுவதன் மூலம், தமிழில் ஆரியக் கொள்கைகளைப் புகுத்தித் தனித்தமிழ் மரபைக் கெடுப்பதையே தங்கள் வாழ்க்கைப் பயனாக - கடமையாகக் கொண்ட பார்ப்பன அறிஞர்களைப் போலவே இவரும் தமது உரையால், தனித் தமிழ் நூலாகிய திருக்குறளை ஆரிய மொழி பெயர்ப்பு நூலெனத் தமிழர் எண்ணும்படி செய்துவிட்டார். தமிழர்நாகரிகம் என்னும் இன்சுவை மிக்க திருக்குறளாகிய நல்லாவின் பாலில் ஆரிய நாகரிகம் என்னும் கொடுங் குணமிக்க தம் உரையாகிய நஞ்சைக் கலந்து பாழ்படுத்திவிட்டார். பரிமேலழகர் உரை என்னும் கொடிய நஞ்சை அகற்றினாலன்றி முப்பால் நற்பாலாகாது.”³⁰

என்றும், பரிமேலழகர் புகுத்திய ஆரிய நச்சுக்கருத்துகளை அகற்ற வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார் புலவர் குழந்தை.

திருக்குறள் உரைப் பாயிரத்தில் ‘அறம்’ என்பதற்குப் பரிமேலழகர் “அறமாவது மனு முதலிய நூல்களில் விதித்துளசெய்தலும் விலக்கியன ஒழித்தலுமாம். அஃது ஒழுக்கம், வழக்கம், தண்டம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் ஒழுக்கமாவது அந்தணர் முதலிய வருணத்தார் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரிய முதலிய நிலைகளினின்று அவ்வவற்றிற்கோதிய அறங்களின் வழுவாதொழுகுதல்” என்று கூறுகிறார்.

பரிமேலழகரின் இக்கருத்தை, “அறமாவது தமிழ் அறவோர்களால் அல்லது அறநூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழித்தலுமாம்” என்று கூறியிருக்க வேண்டும். தமிழ் மக்கட்கு ஆரிய அறநூல்கள் எப்படி அறநூல்களாகும்?” என்று புலவர் குழந்தை தெளிவாக மறுத்துரைப்பதைக் காண்கிறோம்.

மேலும் 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்று குறள் கூறுவதை எடுத்துக்காட்டி, மனுதர்மத்தின் நால் வருணக் கோட்பாட்டை இதனோடு ஒப்பிட முடியுமா? என்று வினவுகிறார் புலவர். இவ்வாறு பரிமேலழகரின் ஆரியக் கருத்துகளை எடுத்துக் காட்டி அவற்றைப் புலவர் குழந்தை மறுத்துரைப்பதைத் 'திருக்குறளும் பரிமேலழகரும்' என்னும் அவருடைய நூலில் விரிவாகக் காணலாம்.

மனுவுக்கும் திருவள்ளுவருக்கும் இடையே உள்ள மாபெரும் வேறுபாடுகளைப் படித்து விட்டு ஆல்பர்ட் சுவைட்சர் "What a difference between the Kural and the Laws of manu!"³¹ என்று வியப்படைகிறார்.

முடிப்புரை:

வடமொழிச் சார்பு உடையோர் அனைவரும் தமிழ் நூல்கள், வடமொழி நூல்களைப் பார்த்து எழுதப்பட்டவை அல்லது வடமொழியிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டவை என்றே கருதுகிறார்கள். வடமொழியில் வாட்சாயனர் எழுதிய 'காம சூத்திரத்தைப் பார்த்தே வள்ளுவர் காமத்துப் பாலை எழுதினார் என்ற கருத்தும் அப்படிப்பட்டதே.

காட்சி, அய்யம், தெளிவு, களவு, கற்பு எனும் பழந்தமிழரின் அகத் திணை மரபுகளின் அடிப்படையில் குறள் சிறந்த கட்டமைப்போடு அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஆரியர் நூல்களில், கண்டதும் காதல், உடனே உறவுகொள்வது, குடும்பம் நடத்துவது, குழந்தை பெற்றுக் கொள்வது, பின்பு அப்பெண்ணைவிட்டுப் பிரிந்துபோய்விடுவது, (எ-டு: சகுந்தலை) என்பதுவடநூற்கொள்கை. அடுத்தவர்மனைவி மீது ஆசைப்படுவது, மனைவியைச் சூதாட்டப் பொருளாக்குவது, விற்பனை செய்வது, அய்வருக்கு ஒருத்தியை மனைவியாக்குவது, அவள் ஆறாவது ஒருவனை விரும்புவது (எ-டு: வில்லி பாரதம் - பழம்பொருது சருக்கம்) இவையெல்லாம் ஆரியர் நூல்களில் அளவிறந்து காணப்படுகின்றன.

வடமொழியில் வாட்சாயனர் எழுதிய 'காமசூத்திரம்' சிற்றின்ப உணர்வுகளைத் தூண்டி அருவருக்கத்தக்க காட்சிகளைக் காட்டுகிறது. அடுத்தவர் மனைவியைக் கவர்ந்திழுப்பதைப் பற்றிய 'தொழில் நுணுக்கங்களைப் பற்றிக் கூறும்போது வாட்சாயனர் 'ஆபாசத்தின் அடி ஆழத்திற்கே' சென்று விடுகிறார். இதைப் பற்றி அறிஞர் கோதண்டபாணி கூறுவதாவது:

"Valluvar and vatsyayana are poles apart vatsyayana dealt with erotology but valluvar dealt with love proper, human love in its ethical and spiritual aspects. Kamasutra was meant to induce incite and prolong the sex passion. It deals with Physical acts, manipulations and attitudes in sex unions and abounds in revolting descriptions and obscene situations vatsyayana reaches the depth of his degradation when he formulates the technique of seducing the wife of another. We have none of these follies in Thiruvalluvar.....So there can be no comparison between them both... There can therefore be no question of one borrowing anything from the other."³²

இவ்வாறு எதிரெதிர் நிலைகளில் நிற்கும், இருவேறு பண்பாடுகளைக் கொண்ட ஆசிரியர்களை ஒப்பிடுவது கூடத் தவறு என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

திருவள்ளுவர் தமிழ்நாட்டின் அறிவுத் தளத்தில் அருமைப்பாடு மிக்க ஆளுமையாக விளங்கியவர். அவரை ஆரியச் சார்புடையவர் என்றும், பார்ப்பனர்க்கும் புலைப் பெண்ணுக்கும் பிறந்தவர் என்றும் பல்வேறு வகையில் தமிழ் இன எதிரிகள் இழிவுபடுத்தி வைத்துள்ளனர். வள்ளுவரைப் பற்றிப் பல புனைக்கதைகளைப் பரப்பிவிட்டனர்.

திருக்குறளையே வடமொழி நூல்களின் சாரம் என்றும் அண்மைக் காலம் வரையில் ஒரு கருத்தியலைக் கட்டமைத்தனர். ஆனால், தந்தை பெரியாரும் திராவிடர் இயக்கமும் திருக்குறள் தமிழர்களின் வாழ்வியல் அறநூல் என்பதை எடுத்துக்காட்டி ஊர்தோறும் முழங்கி வந்தனர்.

1920களின் பிற்பகுதியில் தந்தை பெரியார் திருக்குறளைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கிய பிறகு தான் தமிழறிஞர்கள் துயிலெழுத் தொடங்கினார்கள். திருக்குறளை ஆராயும் பணியில் பலரும் முனைந்து நின்றனர். குறளுக்குப் புத்துரைகள் கிடைத்தன. பரிமேலழகர் உரை திறனாய்விற்கு உட்படுத்தப்பட்டது. பார்ப்பனர் பரப்பிய புனைக்கதைகள் புறந்தள்ளப்பட்டன.

திருக்குறளுக்கென்று தனிமாநாடுகளைப் பெரியார் நடத்தினார். திருக்குறளைக் குறைந்த விலைக்கு அச்சிட்டு மக்களுக்கு வழங்கினார். திருக்குறள் 'மனுதர்ம மறுப்பு நூல்' என்பதைச் சான்றுகளுடன் பெரியார் நிறுவினார். அதனால் தமிழர்கள் இழந்துவிட இருந்த தமிழ்ச் சமுதாய இலக்கிய மரபுகளை மீட்டுத் தந்தவர் திருவள்ளுவர் எனும் மெய்மையைத் தமிழ் மக்கள் உணர்ந்து கொண்டனர். தமிழின் முதல் தற்காப்பு இயக்கம் தொல்காப்பியத்தில் தொடங்குகிறது. திருவள்ளுவர் அந்தத் தற்காப்பு இயக்கத்தை வலிமைப்படுத்தி அயற்புலப் பண்பாட்டுப் படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்திய பேராசான் என்ற பெருமைக்குரியவர் ஆகிறார்.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளாக இனப் பகைவர்களால் மறைக்கப்பட்டுக் கிடந்த திருக்குறளை எடுத்து அதன் பெருமைகளை விளக்கி மக்கள் கைகளில் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துப் 'படி' என்று சொன்னவர் தந்தை பெரியார்! பெரியார் திருக்குறளைக் கையில் எடுக்காமல் போயிருந்தால் கீதையும் மனுநீதியும் வேதங்களும் தமிழர்களின் அறநூல்களாக அரங்கேறியிருக்கும்!

அடிக்குறிப்புகள்:

1. நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம் (எழுத்து, பாயிர உரை) (1972)
2. வி. சுந்தரமுதலியார் (ப.ஆ) கபிலரகவல் (2017)
3. அஷ்டாவதானம்வீராசாமி விநோதரசமஞ்சரி (1952) பக். 372, 377
4. B. இரத்தினநாயகர் அண்டுசன்ஸ்

- மேலது; முகவுரை
5. தந்தைபெரியார் 'குடிஅரசு' 10.10.1926
 6. Albert Schwetzer 'Indian Thought and its Development. PP. 200-201 (1960)
 7. கி. வீரமணி (தொ.ஆ)..... பெரியார்களஞ்சியம்; தொகுதி-37 திருக்குறள் - வள்ளுவர்; ப.283 (2015)
 8. மேலது மேலது; ப.180
 9. மேலது மேலது; ப.8
 10. கி.வீரமணி(ப.ஆ)..... அசல்மனுதருமம் (1919 பதிப்பில் உள்ளபடி); பக். 283-301 (2005)
 11. கி.வீரமணி (தொ.ஆ) பெரியார்களஞ்சியம்; தொகுதி-37; பக். 281 (2015)
 12. மேலது மேலது; பக். 17
 13. புலவர்குழந்தை திருக்குறளும்பரிமேலழகரும்; பக். 22, (2017)
 14. R. Nagasamy Thirukkural an Abridgement of sastras. (9 Jan, 2018)
 15. புலவர்குழந்தை மு. நூ ; பக். 22-23
 16. கி.வீரமணி (ப.ஆ) திருக்குறளும்பெரியாரும்; பக்.79 (2001)
 17. மேலது மேலது; பக். 74
 18. மேலது மேலது; பக். 79
 19. மேலது பெரியார்களஞ்சியம்; தொகுதி-37, பக். 40
 20. மேலது மேலது; பக். 21
 21. கி.வீரமணி பெரியார்களஞ்சியம்; தொகுதி-37, பக். 153
 22. மேலது பக். 28, 36, 37
 23. தந்தைபெரியார்

- 'விடுதலை' 05.11.1948
24. மேலது 'விடுதலை' 31.12.1948
25. மேலது 'விடுதலை' 08.11.1949 – 11.11.1949
26. மேலது 'விடுதலை' 27.11.1948
27. கி.வீரமணி (தொ.ஆ) பெரியார்களஞ்சியம்; தொகுதி-37; பக். 327, 348
28. மேலது மேலது; பக். 198
29. பாரதிதாசன் பாரதிதாசன்கவிதைகள்; தொகுதி-2; பாரிநிலையம்-1977) பக். 157-158
30. புலவர்குழந்தை மு. நூ. பக். 22-44
31. Albert Schwetzer மு. நூ. பக். 201 (1960)
32. K. Kothandapani Pillai Thirukkural Kamathuppal; PP. 47-48, (1962) (University of Madras)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

பேராசிரியர் காளிமுத்து பழனிக்கு கல்லூரியில் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். மொழிப்போர் வீரர். தமிழும் ஆங்கிலமும் துறை போகியவர். சங்கத்தமிழின் எட்டுத்தொகை நூல்களின் ஒன்றான அகநானூற்றை ஆய்வு செய்து முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் ஆசிரியராகவும் மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் விளங்குகிறார்.

நெருக்கடி நிலைக் காலத்தில் தம் பேராசிரியர் பணியிலிருந்து நீக்கம் செய்யப்பட்டு பழிவாங்கப்பட்டவர்.

அய்யா காளிமுத்து, திராவிடர் வரலாற்று ஆய்வு மய்யத்தின் செயற்குழு உறுப்பினர். 1970-இல் பகுத்தறிவாளர் கழகம் தொடங்கப்பட்ட போது அதன் செயற்குழு உறுப்பினராகவும் பணியாற்றினார். 'குறிப்புப்

பொருள் கோட்பாடுகள்' என்பது இவரது முதல் நூலாகும்.

மனு ஸ்மிருதி சாத்திரத்தை ஆய்வு செய்து 'மனுநீதி - ஒரு மறுபார்வை' என்ற நூலை எழுதியவர். '3000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இந்தியா', 'உலகத் தத்துவச் சிந்தனையாளர்களும் தந்தை பெரியாரும் - ஓர் ஒப்பியல் ஆய்வு', 'சிவாஜி முடிசூட்டலும் பார்ப்பனீயமும்' போன்ற நூல்களையும், 'மாட்டுக்கறியும் மதவெறியும்', 'காந்தியார் படுகொலை: அதிர்ச்சியூட்டும் தகவல்' போன்ற நூல்களின் முக்கியப் பகுதிகளையும் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர்.

